

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Χαμένοι στη μετάφραση

Σε ορισμένες οριακές στιγμές, κάτι πάει πολύ στραβά στις ελληνογερμανικές σχέσεις. Η Αθήνα δεν καταλαβαίνει καθόλου το Βερολίνο. Ο κ. Τσίπρας διαβάζει λάθος όσα διαδραματίζονται στη γερμανική πρωτεύουσα. Η στήριξη των Σοσιαλδημοκρατών και του υπουργείου Εξωτερικών είναι χρήσιμη, αλλά δεν παίζει τον καθοριστικό ρόλο. Κουμάντο κάνουν ο κ. Σόιμπλε και η γραφειοκρατία του υπουργείου Οικονομικών. Η καγκελάρια τον έχει ανάγκη για να κρατήσει σε καταστολή τη δεξιά της πτέρυγα. Δεν θέλει το πρόβλημα που λέγεται Ελλάδα να βρεθεί προεκλογικά στο ραντάρ της. Ούτε όμως και πατάει πόδι στον κ. Σόιμπλε.

Ο Γερμανός υπουργός μάς έχει μάθει καλά. Έχει γίνει εξπέρ στην ανεύρεση λογικοφανών δικαιολογιών που του επιτρέπουν να σκληραίνει τη στάση του πριν από κάθε κρίσιμη διαπραγμα-

τευση. Ο κ. Τσίπρας κάνει ενίοτε το λάθος να του δίνει, χωρίς λόγο, τις δικαιολογίες που ζητάει. Δήλωσε, για παράδειγμα, πως αν η κυβέρνηση δεν εξασφαλίσει το χρέος, θα ακυρωθεί η εφαρμογή των μέτρων που μόλις ψηφίστηκαν. Βούτυρο στο ψωμί του κ. Σόιμπλε, από κάθε άποψη. Η δικαιολογία ότι «έπρεπε να το πει για να ικανοποιήσει το κομματικό ακροατήριο και τους βουλευτές» δεν πιάνει. Και επειδή, κατά το γνωστό στερεότυπο, οι Γερμανοί είναι από τον Άρη και εμείς από την Αφροδίτη, αρχίζουν οι εξηγήσεις και οι παρεξηγήσεις. Οι Γερμανοί παίρνουν στα σοβαρά και στην κυριολεξία ένα σύνθημα ελληνικό πολιτικό «πυροτέχνημα». Εμείς το θεωρούμε ρουτίνα...

Στην καρδιά της τωρινής παρεξήγησης βρίσκονται οι διαφορετικές προσδοκίες των δύο πλευρών για το πότε θα έλθει η περίφημη ρύθμιση

του χρέους. Οι Γερμανοί επιμένουν ότι αυτό θα συμβεί μετά τις εκλογές τους και μετά το τέλος του προγράμματος, στα μέσα του 2018. Η Αθήνα την περίμενε τώρα και γι' αυτό είχε δεχθεί πιο σκληρούς όρους, σαν και αυτούς που ζητούσε το ΔΝΤ. Ο κ. Τσακαλώτος συνειδητοποίησε προχθές το βράδυ ότι έχει δεχθεί τους όρους του ΔΝΤ χωρίς μείωση χρέους.

Εδώ βρισκόμαστε τώρα, αλλά και στο παρελθόν. Με τους πολιτικούς μας να έχουν σηκώσει ψηλά τον πήχυ και τώρα να τον κοιτούν, από κάτω. Φταίει το ότι είναι χαμένοι στη μετάφραση με το Βερολίνο ή μήπως οι επαγγελματίες αισιόδοξοι των Βρυξελλών που μεταφέρουν την εικόνα που θέλουν; Μοιάζουν, πάντως, όλοι να εργάζονται για λογαριασμό του κ. Σόιμπλε και του απώτερου σχεδίου του. Οποιο και αν είναι αυτό...

ΑΥΓΗ

Εθνική στάση ή κομματική σκοπιμότητα;

Η ανύψωση της ελάφρυνσης του χρέους σε «εθνική προτεραιότητα» για τον Κ. Μητσοτάκη συνεπάγεται ότι, σε περίπτωση «ναυαγίου» στο Eurogroup της 15ης Ιουνίου, θα καταγγείλει Σόιμπλε και ΔΝΤ για το καταστροφικό παιχνίδι ή θα χρεώσει και πάλι την αποτυχία στην κυβέρνηση μένοντας στο δόγμα «για όλα φταίει ο ΣΥΡΙΖΑ»;

Την ίδια μέρα, δηλαδή κατά κάποιον τρόπο συντονισμένα, Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι διαπίστωσαν ότι το θέμα της ελάφρυνσης του δημόσιου χρέους είναι «εθνική υπόθεση» και ζήτησαν από τους μεν δανειστές να τηρήσουν τις υποχρεώσεις τους, από την δε κυβέρνηση να το αντιμετωπίσει ως τέτοιο. Θα θέλαμε να χαιρετίσουμε την υπεύθυνη «εθνική στάση» της αντιπολίτευσης στο θέμα, αλλά δεν μπορούμε να το κάνουμε πριν διατυπώσουμε και μας απαντηθούν ορισμένες απορίες. Πρωτίστως για τη στάση της Ν.Δ. και δευτερευόντως για το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι.

Επιπλέον, αν πραγματικά εννοεί τη νέα του θέση, θα αναλάβει κάποια πρωτοβουλία προς την πλευρά των δανειστών ή των ομοϊδεατών του στην Ευρώπη να τους πιέσει για το δίκαιο της εθνικής υπόθεσης ή θα περιοριστεί να ζητήσει στο εσωτερικό «πολιτική

αλλαγή» συμπλέοντας κατά κάποιον τρόπο με την πολύμορφη Κεντροαριστερά;

Τα ερωτήματα δεν διατυπώνονται από κάποια καχυποψία που μας διακατέχει απέναντι στον κ. Μητσοτάκη ή ακόμη την κ. Γεννηματά και τον κ. Θεοδωράκη, αλλά από απτά ερεθίσματα. Μας εντυπωσίασε, για παράδειγμα, το γεγονός ότι, πριν διατυπωθούν οι υπεύθυνες θέσεις των τριών κομμάτων, έγκριτοι αναλυτές της Κεντροδεξιάς και του άλλοτε «ευρωπαϊκού μετώπου» είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι τυχόν αποτυχία στο Eurogroup της 15ης Ιουνίου και μη εκταμίευσης της δόσης του Ιουλίου θα οδηγήσει σε αμφισβήτηση της σημερινής κυβέρνησης και σε προβολή αιτήματος για «οικουμενική» που θα διεκδικήσει το εθνικό θέμα: κάτι σαν κυβέρνηση «ειδικού σκοπού».

Θα θέλαμε να ελπίζουμε ότι η σύμπτωση αναλυτών και κομμάτων της αντιπολίτευσης δεν οφείλεται σε κάποιον συντονισμό και ο «ειδικός σκοπός» να είναι πράγματι η ελάφρυνση του χρέους και όχι ο σκοπός της Ν.Δ. την τελευταία διετία: η ανατροπή της κυβέρνησης.

Με αυτές τις επιφυλάξεις χαιρετίζουμε την εθνική συστράτευση για αναδιάρθρωση του χρέους -και ας άργησε...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ANTA ΨΑΡΡΑ

Ο Μακρόν κι ο Μητσοτάκης

Με το καλημέρα ο Εμανουέλ Μακρόν... διαχώρισε τη θέση του από τον όψιμο σύμμαχό του Κυριάκο Μητσοτάκη.

Με διάταγμα περιόρισε δραστικά τα «πάρτι» συμβούλων και συνεργατών των υπουργών στη Γαλλία:

«Το γραφείο ενός υπουργού δεν μπορεί να περιλαμβάνει περισσότερα από δέκα μέλη. Το γραφείο ενός αναπληρωτή υπουργού δεν μπορεί να περιλαμβάνει παρά οκτώ μέλη. Το γραφείο ενός υφυπουργού δεν μπορεί να περιλαμβάνει παρά πέντε μέλη»

Μακριά νυχτωμένος ο Μακρόν για τις πραγματικές ανάγκες ενός υπουργείου!

Θυμίζουμε ότι στην Ελλάδα της χρεοκοπίας και της κρίσης ο τότε Υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης Κυριάκος Μητσοτάκης είχε 28 μέλη στο δικό του υπουργικό γραφείο.

Εκείνο όμως που πραγματικά πρέπει να αποτελεί πανευρωπαϊκό ρεκόρ είναι το σύνολο των περίπου 220 συμβούλων και συνεργατών που είχαν οι τέσσερις υπουργοί Υγείας (Λοβέρδος, Γεωργιάδης, Λυκουρέζης, Βορίδης) από τη στιγμή που επιβλήθηκε στην χώρα το πρώτο μνημόνιο.

Αυτά είδε ο Μακρόν και προφανώς θέλησε να προλάβει με το προεδρικό διάταγμα τις παρόμοιες με τις ελληνικές, γαλλικές ορέξεις για τη «στελέχωση» των υπουργείων.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Σε αφωνία οι χρυσαυγίτες

Για «δυναμική είσοδο», «φρέσκο χρήμα» και αλλαγή συσχετισμών στην τηλεοπτική αγορά κάνει λόγο η «Αυγή», σχολιάζοντας την είσοδο του Ι. Σαββίδη στον τηλεοπτικό σταθμό «MEGA», αφήνοντας να διαφανεί η ευαρέσκεια της κυβέρνησης γι' αυτήν την «επιχειρηματική» κατά τ' άλλα κίνηση. Για οικοδόμηση «νέων σχέσεων διαπλοκής» μιλάει η ΝΔ, βλέποντας προφανώς να «σπάνε» οι παλιές που οικοδόμησησε η ίδια ως κυβέρνηση. Αυτό που προκα-

λεί, πάντως, ενδιαφέρον, είναι η μουγκαμάρα των χρυσαυγιτών για τα τελευταία αυτά επεισόδια των επιχειρηματικών παιχνιδιών... Βεβαίως, πέρσι τέτοιες μέρες, η φασιστική οργάνωση, με τοποθέτησή της στη Βουλή, καλούσε το κράτος να «ανοίξει στοργική αγκαλιά» σε «επενδυτές» από τη Ρωσία και, μάλιστα, «να λάβει σοβαρά υπόψη τις ιδέες και τις προτάσεις του κ. Ιβάν Σαββίδη». Οι «ιδέες» του μεγιστάνα, που είχαν κατατεθεί τότε στη Βουλή από τον ίδιο

και έκαναν να τρέχουν τα σάλια των φασιστοειδών, ήταν αρκετά συγκεκριμένες: Φορολογικά κίνητρα στους επιχειρηματίες, επιχορηγήσεις επιτοκίων, κρατικές εγγυήσεις προς επενδυτές, περιορισμό των «ογκωδών συνδικαλιστικών δικαιωμάτων» κ.λπ. Προφανώς, ό,τι είχαν να πουν, το είπαν εγκαίρως οι φασίστες, οπότε ίσως έτσι να εξηγείται η αφωνία τους για τις τελευταίες εξελίξεις...